

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

14 iunie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Petru Moraru,

judecătorii – Nadejda Toma, Ion Guzun, Iurie Bejenaru și Nicolae Craiu,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 noiembrie 2015, declarat de inculpatul

Rusu Vitalie Anatolie, născut la 05 septembrie 1978, originar din s. Hiliuți, r-nul Rîșcani, domiciliat mun. Bălți, str. C. Stamati 1, ap. 23.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 04.01.2012 - 27.06.2012;

Instanța de apel: 21.09.2012 - 29.05.2013;

Instanța de recurs: 13.11.2013 - 01.04.2014;

Instanța de apel: 08.05.2014 - 25.11.2015;

Instanța de recurs: 02.03.2016 - 14.06.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Bălți din 27 iunie 2012, Vitalie Rusu a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Vitalie Rusu a fost învinuit de faptul că, deținând funcția de șef de sector al secției de poliție nr. 7 al CMP Bălți, având grad special – căpitan de poliție și fiind persoană cu funcție de răspundere, a încălcat grav cerințele art. 3 din CțEDO, art. 24 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, art. art. 12-15 Legea nr. 416-XII din 18 decembrie 1990 „Cu privire la poliție”, pct. 16 lit. a), b) din Codul de etică și deontologie al polițistului aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 481 din 10 mai 2006 și atribuțiile funcționale stipulate în fișa postului funcției deținute, conform cărora, în activitatea sa, poliția mizează pe respectarea personalității cetățenilor, constituind un garant al apărării demnității, drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, depășirea de către colaboratorii poliției a atribuțiilor lor în ceea ce privește aplicarea forței atrage după sine răspunderea prevăzută de lege, iar fiecare colaborator al poliției, pe întreg teritoriul Republicii Moldova, indiferent de funcția pe care o deține, de locul în care se află, în timpul sau în afara orelor de program, este dator să procedeze în conformitate cu atribuțiile stabilite prin lege, cu scopul de a obține de la minorul Ruslan Pelțu informații și mărturisiri cu privire la maltratarea cet. Galina Gonța, de a-l pedepsi pentru contravenția, de săvârșirea căreia îl bănuia, de a-l intimida și de a

face presiune asupra acestuia bazată pe discriminare, i-a provocat, în mod intenționat, dureri și suferințe puternice fizice și psihice minorului Ruslan Pelțu, acțiuni de tortură, în următoarele circumstanțe.

La 04 aprilie 2011, aproximativ după orele mesei, prin intermediul subordonaților săi, colaboratorii de poliție ai CMP Bălți, Pavel Neagu și Radu Jumiga, au organizat aducerea cet. Ruslan Pelțu, născut la 20 iulie 1993, în sectorul de poliție nr. 7 CPM Bălți în vederea chestionării lui pe marginea cazului de maltratare a cet. Galina Gonța, care a avut loc la 01 aprilie 2011 pe str. Carasiova 51, mun. Bălți.

Fiind luat în biroul șefului de sector din incinta sectorului de poliție nr. 7 al CMP Bălți, amplasat pe adresa mun. Bălți, str. Moscovei 9, Vitalie Rusu, dându-și seama că prin acțiunile sale provoacă unei persoane dureri și suferințe puternice fizice și dorind aceasta, cu scopul de a obține de la Ruslan Pelțu informații, mărturisiri și respectiv de a-l pedepsi pentru actul pe care nu l-a săvârșit, bănuindu-l de maltratarea Galinei Gonța, i-a aplicat acestuia trei lovituri cu palma peste față, provocându-i în mod intenționat dureri și suferințe puternice, fizice și psihice.

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei potrivit modului stabilit pentru prima instanță și pronunțarea unei noi hotărâri prin care, Vitalie Rusu să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe termen de 5 ani.

În argumentarea apelului, procurorul a invocat că prima instanță neîntemeiat a dispus achitarea inculpatului Vitalie Rusu de sub învinuirea adusă în baza art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, incorect apreciind probele administrate, fiindcă partea acuzării a prezentat suficiente probe, care confirmă vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii imputate, care nu au fost apreciate la justa valoare.

Totodată, prima instanță a pus la baza sentinței de achitare raportul de expertiză nr. 277 din 05 aprilie 2012, potrivit căreia la examinarea părții vătămate Ruslan Pelțu, nu au fost depistate vătămări corporale vizibile, fără a ține cont că, acest criteriu nu este un element obligatoriu la întrunirea componenței infracțiunii de tortură, deoarece tortura este exprimată prin provocarea în mod intenționat, a unei dureri sau suferințe puternice, fizice sau psihice unei persoane, în special cu scopul de a se obține de la această persoană informații sau mărturisiri, acțiuni întrunite în cazul din speță.

La fel, instanța nu a ținut cont de faptul că minorul Ruslan Pelțu a fost plasat într-un birou fără a fi stabilită identitatea acestuia, nefiind însoțit de careva din reprezentanții legali, fără a fi întocmite careva documente care ar confirma prezența și chestionarea sa în sectorul de poliție respectiv, fiindu-i aplicate 3 lovituri cu scopul de a obține informații și a recunoaște vina de săvârșirea unei contravenții, fiind amenințat cu izolarea într-un penitenciar, fără a avea posibilitatea de a se apăra sau de a solicita careva ajutor.

Mai mult, pe parcursul efectuării urmăririi penale, Vitalie Rusu, a confirmat faptul că presiunea psihică care a aplicat-o față de Ruslan Pelțu a durat aproximativ 2-3 min., iar ultimul a avut de suferit psihologic în urma acestui fapt.

Astfel, prin aceste aspecte și fapte ilegale se exprimă durerea fizică și suferința

psihică, la care a fost supus minorul Ruslan Pelțu, care sunt elementele obligatorii ale componenței infracțiunii de tortură.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 29 mai 2013, a fost admis apelul declarat de procuror, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Vitalie Rusu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activitate în cadrul MAI pe termen de 3 ani.

În temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 ani.

4.1. Pentru a se pronunța instanța de apel a constatat fapta, iar în confirmarea vinovăției inculpatului Vitalie Rusu de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, instanța de apel a reținut declarațiile părții vătămate Ruslan Pelțu și a martorilor Eugenia Pelțu, Ion Vacari, Elena Bujac, Elena Stamati, Pavel Neagu.

5. *Inculpatul Vitalie Rusu*, în temeiul pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței, invocând că instanța de apel a apreciat unilateral probele cauzei, iar în motivarea deciziei a indicat circumstanțele care de fapt nu corespund realității, fapt ce a dus la o soluție neîntemeiată și la calificarea greșită a circumstanțelor cauzei.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 01 aprilie 2014, a fost admis recursul, casată total decizia și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În motivarea soluției sale, instanța de recurs a reținut că, la judecarea apelului, instanța nu a ținut seama în deplină măsură de prevederile art. art. 99-101 Cod de procedură penală, nu a cercetat sub toate aspectele probele prezentate atât de acuzare, cât și de apărare, nu le-a verificat minuțios, prin prisma pertinentei, concludenței, iar în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, nu a apreciat fiecare probă separat adusă de participanții la proces și nu s-a expus în mod convingător asupra acestora; a dat apreciere critică declarațiilor martorilor apărării Elena Stamati și Pavel Neagu, date în cadrul urmăririi penale, primei instanțe, precum și în instanța de apel; nu s-a expus asupra divergențelor între declarațiile părții vătămate și martorilor Eugenia Pelțu și Elena Bujac referitor la maltratarea părții vătămate; a examinat pur formal apelul declarat; nu a clarificat care circumstanțe sunt relevante pentru cauză.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 noiembrie 2015, a fost admis apelul, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Vitalie Rusu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau de a exercita activități în cadrul MAI pe termen de 3 ani.

Conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 3 ani.

7.1. Pentru a se pronunța instanța de apel a constatat că, Vitalie Rusu fiind persoană cu funcție de răspundere, activând în conformitate cu ordinul nr. 83 ef. din 29 februarie 2008 al MAI, deținând funcția de șef de sector al secției de poliție nr. 7

al CMP Bălți, având grad special – căpitan de poliție și fiind persoană cu funcție de răspundere, a încălcat grav cerințele art. 3 din CțEDO, art. 24 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, art. art. 12-15 Legea nr. 416-XII din 18 decembrie 1990 „Cu privire la poliție”, pct. 16 lit. a), b) din Codul de etică și deontologie al polițistului aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 481 din 10 mai 2006 și atribuțiile funcționale stipulate în fișa postului funcției deținute, conform cărora, în activitatea sa, poliția mizează pe respectarea personalității cetățenilor, constituind un garant al apărării demnității, drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime, depășirea de către colaboratorii poliției a atribuțiilor lor în ceea ce privește aplicarea forței atrage după sine răspunderea prevăzută de lege, iar fiecare colaborator al poliției, pe întreg teritoriul Republicii Moldova, indiferent de funcția pe care o deține, de locul în care se află, în timpul sau în afara orelor de program, este dator să procedeze în conformitate cu atribuțiile stabilite prin lege, cu scopul de a obține de la minorul Ruslan Pelțu informații și mărturisiri cu privire la maltratarea cet. Galina Gonța, de a-l pedepsi pentru contravenția, de săvârșirea căreia îl bănuia, de a-l intimida și de a face presiune asupra acestuia bazată pe discriminare, i-a provocat, în mod intenționat, dureri și suferințe puternice fizice și psihice minorului Ruslan Pelțu, acțiuni de tortură, în următoarele circumstanțe.

La 04 aprilie 2011, aproximativ după ora mesei, prin intermediul subordonaților săi, colaboratorii de poliție ai CMP Bălți, Pavel Neagu și Radu Jumiga, a organizat aducerea cet. Ruslan Pelțu, născut la 20 iulie 1993, în sectorul de poliție nr. 7 CPM Bălți în vederea chestionării lui pe marginea cazului de maltratare a cet. Galina Gonța, care a avut loc la 01 aprilie 2011 pe str. Carasiova 51, mun. Bălți.

Fiind luat în biroul șefului de sector din incinta sectorului de poliție nr. 7 al CMP Bălți, amplasat pe adresa mun. Bălți, str. Moscovei 9, Vitalie Rusu, dându-și seama că prin acțiunile sale provoacă unei persoane dureri și suferințe puternice fizice și dorind aceasta, cu scopul de a obține de la Ruslan Pelțu, informații, mărturisiri și respectiv de a-l pedepsi pentru actul pe care nu l-a săvârșit, bănuindu-l de maltratarea Galinei Gonța, i-a aplicat acestuia trei lovituri cu palma peste față, provocându-i în mod intenționat dureri și suferințe puternice, fizice și psihice.

7.2. În confirmarea vinovăției inculpatului Vitalie Rusu de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, instanța de apel a reținut următoarele probe: declarațiile părții vătămate Ruslan Pelțu, a martorilor Ion Vacari, Adrian Boz, Elena Bujac, Eugenia Pelțu, Maxim Bujac, Sergiu Ștefăneț, Radu Jumiga, Pavel Neagu, Elena Stamati, plângerea din 05 aprilie 2011, depusă de Ruslan Pelțu privind tragerea la răspunderea penală a lui Vitalie Rusu pentru maltratarea sa în ziua de 04 aprilie 2011 (f.d.5 vol.I); raportul de examinare medico-legală nr. 277 din 06 aprilie 2011, potrivit cărui la Ruslan Pelțu careva vătămări corporale vizibile nu au fost depistate (f.d.17 vol.I); materialele acumulate la interpelarea din 24 martie 2011 cu nr. 2587 (f.d.18-25 vol.I); procesul-verbal de ridicare din 21 mai 2011, potrivit căruia a fost ridicat de la șeful sectorului de poliție nr. 7 al CMP Bălți, Vitalie Rusu materialul de control nr. 2803 din 01 aprilie 2011 cu privire la maltratarea Galinei Gonța (f.d.43-44 vol.I); copiile materialului contravențional pornit în baza art. art. 78 alin. (1), 354 Cod contravențional, și anume înștiințarea telefonică din 01 aprilie 2011 cu privire la maltratarea și deposedarea de bunuri a Galinei Gonța, explicația acesteia și a martorilor inclusiv Maxim Bujac și rapoartele colaboratorilor

de poliție cu ordonanța de pornire a cauzei contravenționale în baza art. art. 78 alin. (1), 354 Cod contravențional (f.d.45-73 vol.I); procesul-verbal de audiere a învinutului Vitalie Rusu din 15 august 2011 (f.d.98-101 vol.I); procesul-verbal de cercetare a materialului (f.d.104-105, vol.I); procesul-verbal din 21 decembrie 2011, de verificare a declarațiilor părții vătămate Ruslan Pelțu cu planșa fotografică (f.d.125-129 vol.I); procesul-verbal de cercetare a locului faptei din 21 decembrie 2011, potrivit căruia a fost supus cercetării biroul de serviciu din incinta sectorului de poliție nr. 7 al CMP Bălți (f.d.130-133 vol.I); datele caracteristice a lui Vitalie Rusu (f.d.137-141, vol.I).

Instanța de apel a menționat că, cumulul de probe denotă cu certitudine vinovăția inculpatului Vitalie Rusu în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin (3) lit. a) Cod penal, în prezența calificativelor: „tortura, adică provocarea de către persoana cu funcție de răspundere în mod intenționat, cu bună știință asupra unui minor a durerilor și suferințelor puternice, fizice și psihice, cu scopul obținerii de la acesta informații sau mărturisiri”.

Instanța de apel, raportând aspectele de fapt ale cauzei la doctrina penală, a conchis că, latura obiectivă a infracțiunii săvârșite de către inculpatul Vitalie Rusu s-a manifestat prin aplicarea violenței fizice și psihice asupra minorului Ruslan Pelțu, cauzându-i puternice suferințe de umilire fizică și psihică prin aplicarea loviturilor în partea feței și amenințarea plasării în celula penitenciarului, unde va fi abuzat sexual de către deținuți.

Aceste acțiuni fiind întreprinse de către angajatul MAI în legătură cu funcția deținută, el căzând sub incidența art. 123 Cod penal, în scop de a determina victima minoră de a depune depoziții autodenunțătoare, fapta săvârșită cu urmările prejudiciabile survenite fiind într-o legătură de cauzalitate, infracțiunea de tortură considerându-se consumată din momentul producerii durerii sau suferinței fizice sau psihice.

Astfel, instanța de apel, ținând cont de vârsta părții vătămate Ruslan Pelțu la momentul maltratării lui, neavând anterior conflicte cu legea, nefiind adus în fața autorităților de menținere a ordinii publice; trăsăturile lui psihologice, inclusiv caracterul timid de care a dat dovadă pe parcursul instrumentării cauzei penale și audierii în instanțele de judecată, lipsa unei protecții reale din partea statului, fiind transportat la CMP Bălți și audiat cu încălcarea atât a normelor de procedură penală, cât și a celor procesual-contravenționale, în absența reprezentantului legal ce ar fi putut preveni acțiunile ilegale a angajatului CMP Bălți, fiind umilit prin aplicarea violenței fizice în sensul autodenunțării, cu amenințarea plasării lui în penitenciar alături de deținuții care îl vor supune agresiunii sexuale, a constatat că, toate aceste împrejurări denotă provocarea unei profunde dureri sau suferințe fizice ori psihice, iar acțiunile inculpatului Vitalie Rusu se încadrează în componența infracțiunii de tortură.

În același context instanța de apel a menționat că, lipsa urmelor aplicării violenței fizice, stabilită prin raportul de expertiză medico-legală, nu poate exclude existența acestei, atâta timp, cât probele verbale administrate pe caz, denotă contrariul, or, despre maltratarea sa Ruslan Pelțu a declarat de la bun început, pe parcursul urmăririi penale, în prima instanță și instanța de apel la prima ei examinare, fiind lipsă a temeiurilor de punere la îndoială a respectivelor declarații.

Versiunea apărării referitor la tendința eschivării victimei de răspunderea contravențională, instanța de apel a reținut-o ca neîntemeiată, menționând că procesul contravențional a fost intentat pe fapt și nu în privința persoanei concrete în care aceasta ar fi figurat.

Respectiv, instanța de apel a stabilit că, la soluționarea speței date, prima instanță nu a ținut cont de faptul, că minorul Ruslan Pelțu a fost plasat într-un birou fără a-i fi stabilită identitatea și vârsta, chiar dacă aceasta urma a fi efectuată neîntârziat, fiind lipsit de o posibilitate reală de a se apăra sau de a solicita careva ajutor, mai mult, fiind audiat în calitate de învinuit Vitalie Rusu a confirmat presiunea psihică, exprimată prin amenințarea cu privațiune de libertate, aplicată în privința lui Ruslan Pelțu, inclusiv și în pretinsul scop de educare și prevenire a comportamentului infracțional, fiindcă aceste împrejurări exprimă durerea fizică și suferința psihică (batjocora, insulta și amenințarea), la care a fost supus minorul Ruslan Pelțu și care sunt elemente obligatorii a componentei infracțiunii de tortură.

Referitor la depozițiile depuse ulterior de către partea vătămată Ruslan Pelțu, prin care se determină o tendință exagerată de a-l îndreptăți cu orice preț pe inculpat, inclusiv prin depunerea a câtorva cereri în vederea achitării lui, chiar și după depozițiile date în cadrul examinării cauzei în instanța de apel, prin care a confirmat violența psihică aplicată față de el, instanța de apel nu le-a acceptat, menționând că, acestea sunt în contradicție cu probele administrate pe caz.

La fel, instanța de apel, a dat o apreciere critică și declarațiilor depuse ulterior de către martorii acuzării, deoarece acestea au fost depuse cu scopul îndreptării acțiunilor inculpatului.

Totodată, instanța de apel a considerat neîntemeiată versiunea apărării, susținută inclusiv de către alți angajați ai sectorului de poliție nr. 7 al CMP Bălți referitor la faptul, că ușile de la cele două birouri, la momentul audierii minorilor Ruslan Pelțu și Maxim Bujac, erau deschise, nu se auzea careva zgomot sau glasuri ridicate, din motiv, că tocmai pentru a nu admite comunicarea dintre aceștia, precum a menționat inculpatul, ei au fost plasați în spații diferite.

Respectiv, acțiunile întreprinse de către inculpat într-un spațiu închis, nu puteau fi auzite de către alte persoane, ce se aflau în incinta sectorului de poliție, mai mult, că fiind conștient de ilegalitatea respectivelor acțiuni, acesta nu ar fi admis efectuarea lor în public.

De aceea, argumentul primei instanțe referitor la lipsa intenției de a-l tortura pe Ruslan Pelțu, contravine împrejurărilor obiective a cauzei, or inculpatul personal și în lipsa oricărei alte persoane, a purtat discuții cu partea vătămată pe marginea examinării materialului de control nr. 2803 din 01 februarie 2011 cu privire la maltratarea Galinei Gonța.

Totodată, instanța de apel, cu referire la art. 10 Cod penal, a menționat că, prin modificările operate în legea penală, legiuitorul nu a exclus răspunderea penală pentru „tortură” prevăzută de art. 309¹ Cod penal (varianta legii din 2009), dar a efectuat reîncadrarea acestor acțiuni la o altă normă penală, cea prevăzută de art. 166¹ Cod penal, acordându-i legii penale un caracter ultraactiv, constatând corectitudinea încadrării acțiunilor inculpatului Vitalie Rusu la norma penală în vigoare la data săvârșirii infracțiunii.

7.3. La individualizarea pedepsei penale, instanța de apel, ținând cont de

prevederile art. art. 61, 75 Cod penal, ce ține de scopul pedepsei penale îndreptat spre restabilirea echității sociale, urmărind rolul corectării celui vinovat, întru prevenirea continuării activității criminale atât de către el, cât și de alte persoane, de criteriile generale de individualizare a pedepsei penale, cum sunt: gravitatea faptei imputate, caracterul lor prejudiciabil și pericolul pentru societate; personalitatea inculpatului care anterior nu a fost tras la răspunderea penală, fiind caracterizat în exclusivitate pozitiv la locul de muncă cât și al celui de trai, având la întreținere un copil minor, a ajuns la concluzia de a aplica în privința inculpatului Vitalie Rusu dispozițiile art. 90 Cod penal, dispunând suspendarea executării condiționate a pedepsei penale principale pentru o perioadă de probațiune, ținând cont inclusiv și de faptul, că precedentă soluție a instanței de apel a fost casată de către instanța de recurs la apelul părții apărării, nefiind contestată legalitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal, de către partea acuzării, astfel în fapt rămânând situația existentă la soluționarea fondului, fapt ce în corespundere cu art. 436 alin. (4) Cod de procedură penală, împiedică aplicarea unei pedepse mai aspre decât cea pentru care inculpatul a fost pedepsit.

8. Inculpatul Vitalie Rusu, în temeiul pct. 6), 8), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, a contestat cu recurs decizia, solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivare a invocat că, instanța de apel a examinat apelul declarat de procuror la 05 septembrie 2012, fără ca apelantul să solicite repunerea în termen a acestuia și fără ca procurorul participant în instanța de apel să declare un apel suplimentar în acest sens, deoarece prima instanță a pronunțat dispozitivul sentinței la 27 iunie 2012 și a remis copia sentinței integrale părților la 22 august 2012.

În opinia recurentului, soluționarea din oficiu a chestiunii repunerii în termen a apelului constituie o încălcare a principiilor contradictorialității și echității procesului penal, or, instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, fără însă a se manifesta în favoarea acuzării sau a apărării.

Menționează recurentul că, la rejudecarea cauzei, instanța de apel a ignorat indicațiile instanței de recurs referitor la cererea adresată de partea vătămată privind lipsa faptei incriminate inculpatului Vitalie Rusu și obligația instanței de apel de a se pronunța motivat și clar asupra fiecărei probe, prin aprecierea lor la justa valoare, însă, aceasta nu a argumentat din care motive nu a reținut în calitate de probă declarațiile părții vătămate Ruslan Pelțu cu privire la legalitatea sentinței primei instanțe, respingerea apelului declarat de procuror și negarea aplicării față de el a violenței fizice și influenței psihologice, deși declarația părții vătămate în acest sens, prin prisma coroborării cu alte probe examinate, inclusiv raportul de examinare medico-legală nr. 277 din 06 aprilie 2011 privitor la lipsa vătămarilor corporale, declarațiile martorilor Radu Jumiga, Pavel Neagu, Elena Stamati, Aelita Ionița, se prezintă ca o probă veridică și obiectivă.

Mai mult, instanța de apel a ignorat faptul că, declarațiile primare ale părții vătămate se află într-o divergență esențială cu declarațiile martorilor Eugenia Pelțu, Elena Bujac, Radu Jumiga, Pavel Neagu, Elena Stamati și Aelita Ionița.

La fel, instanța de apel a ignorat în procesul de apreciere a declarațiilor părții vătămate Ruslan Pelțu faptul că acesta nu a fost supus unei expertize în vederea

constatării stării sale psihice și fizice, expertiză obligatorie în sensul prevederilor art. 143 alin. (1) pct. 31) Cod de procedură penală, fiind astfel, nemotivată constatarea prezenței „împrejurărilor ce exprimă durerea fizică și suferința psihică la care a fost supus minorul Ruslan Pelțu”, reieșind din plasarea acestuia într-un birou fără a-i stabili identitatea și vârsta, lipsit de posibilitatea de a se apăra sau solicita careva ajutor.

Consideră recurentul că, în speță, prima instanță corect a concluzionat despre lipsa laturii obiective și subiective a infracțiunii imputate, având în vedere lipsa la partea vătămată a careva vătămări corporale, lipsa indicilor privind suferința psihică puternică la aceasta, lipsa unor acțiuni din partea inculpatului din care ar rezulta intenția săvârșirii infracțiunii.

Specifică recurentul că, din conținutul actului de acuzare, definitivat prin ordonanța de modificare a învinuirii în sensul agravării din 10 mai 2012 (f.d.212 vol.I) inculpatului i-a fost incriminată infracțiunea prevăzută de art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, cu semnele calificative „fiind persoană cu funcție de răspundere, în mod intenționat, a provocat cu bună știință unui minor dureri și suferințe puternice, fizice și psihice, cu scopul de a obține de la acest minor informații sau mărturisiri”, însă instanța de apel a complinit aceste calificative prin adăugarea - torturii, fapt pe care instanța de apel nu era în drept să îl facă, ori, potrivit prevederilor art. 325 Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate.

Prin legea nr. 252 din 08 noiembrie 2012, publicată la 21 decembrie 2012, Codul penal a fost completat cu art. 166¹ - tortura, tratamentul inuman sau degradant, iar art. 309¹ a fost abrogat.

Cu referire la art. 10 Cod penal, instanța de apel a reținut caracterul ultraactiv al legii penale și corectitudinea încadrării acțiunilor inculpatului, care la data săvârșirii faptei imputate, 04 aprilie 2011, deținând gradul special de căpitan de poliție, activa în conformitate cu prevederile ordinului MAI nr. 83 ef. din 29 februarie 2008 în funcția de șef de sector al sectorului de poliție nr. 7 al CMP Bălți.

Prin Legea nr. 245 din 02 decembrie 2011, în vigoare din 28 martie 2012, Codul penal a fost completat și la art. 123, fiind introduse alin. (2), care definește persoana publică și alin. (3), care definește persoana cu funcție de demnitate publică și astfel acțiunile săvârșite de persoane cu funcție de răspundere nu constituiau infracțiune de tortură, pasibile de urmărire penală în baza acestei norme fiind doar acțiunile persoanei publice, așa cum rezultă și din norma incriminatorie prevăzută de art. 166¹ Cod penal.

Mai invocă recurentul ilegalitatea trimiterii cauzei în instanța de judecată pentru motivul scoaterii de sub urmărire penală și încetării urmăririi penale, fără ca să aibă loc o reluare a urmăririi penale în conformitate cu prevederile procesuale penale.

Astfel, la 21 iunie 2010 în baza art. 328 alin. (2) lit. a) Cod penal, a fost pornită urmărirea penală nr. 2010048076, la care prin ordonanța din 31 mai 2011 s-a conexas cauza penală nr. 2011048116.

La 14 august 2011, pe cauza penală nr. 2010048076, în baza art. 309¹ alin. (1) Cod penal, inculpatului i-a fost adusă la cunoștință ordonanța de punere sub

învinuire, însă la 31 august 2011, s-a dispus, prin ordonanța procurorului în Procuratura mun. Bălți, Eduard Fiștic, încetarea urmăririi penale pe cauza penală nr. 2010048076 în baza temeiurilor prevăzute de art. art. 275 pct. 3), 284-285 Cod de procedură penală, din motiv că fapta nu întrunește elementele infracțiunii (f.d.148-150 vol.II).

La 27 decembrie 2011, în mod repetat inculpatului i-a fost adusă la cunoștință ordonanța de punere sub învinuire în baza art. 309¹ alin. (1) Cod penal, dar de această dată adoptată pe cauza penală nr. 2011048228 (f.d.142, vol.I).

Din materialele cauzei penale, rezultă că cauza penală nr. 2011048228 a fost disjunsă la 31 august 2011 din cauza care a fost încetată nr. 2010048076, iar ulterior prin rechizitoriul din 30 decembrie 2011, cauza a fost trimisă în instanța de judecată.

Sușține recurentul că, atât disjungerea materialelor dintr-o cauză penală încetată (f.d.1, vol.I), cât și înaintarea învinuirii în temeiul acestora fără a fi efectuată o urmărire penală, cu dispunerea trimiterii în judecată contravine prevederilor art. 279¹ alin. (2) Cod de procedură penală și normelor procedurale cu privire la desfășurarea urmăririi penale.

9. Judecând recursul declarat în baza materialelor dosarului și în raport cu motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs, admite recursul, casează total hotărârea atacată, cu menținerea hotărârii primei instanțe, când apelul a fost greșit admis.

Conform art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în temeiurile prevăzute de prezentul articol.

Recurentul invocă ca temeiuri de casare a deciziei instanței de apel art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că temeiurile invocate și-au găsit confirmarea în cauza dată, reținând în acest context următoarele.

În sensul cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sunt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvârșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

Conform art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției.

Colegiul penal lărgit constată, că apelul declarat de acuzatorul de stat a fost greșit admis și instanța de apel neîntemeiat l-a condamnat pe Vitalie Rusu în baza art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, deoarece învinuirea nu și-a găsit confirmare în cazul deferit judecării, fiindcă în speța dată nu se regăsesc probe incontestabile care ar dovedi vinovăția inculpatului în săvârșirea acestor fapte.

În acest context instanța de recurs menționează că, la constatarea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, instanța de apel s-a bazat în exclusivitate pe *declarațiile părții vătămate Ruslan Pelțu, a martorilor Ion Vacari, Adrian Boz, Elena Bujac, Eugenia Pelțu, Maxim Bujac, Sergiu Ștefăneț, Radu Jumiga, Pavel Neagu, Elena Stamati, plângerea din 05 aprilie 2011, depusă de Ruslan Pelțu privind tragerea la răspunderea penală a lui Vitalie Rusu pentru maltratarea sa în ziua de 04 aprilie 2011 (f.d.5 vol.I); raportul de examinare medico-legală nr. 277 din 06 aprilie 2011, potrivit căruia la Ruslan Pelțu careva vătămări corporale vizibile nu au fost depistate (f.d.17 vol.I); materialele acumulate la interpelarea din 24 martie 2011 cu nr. 2587 (f.d.18-25 vol.I); procesul-verbal de ridicare din 21 mai 2011, potrivit căruia a fost ridicat de la șeful sectorului de poliție nr. 7 al CMP Bălți, Vitalie Rusu materialul de control nr. 2803 din 01 aprilie 2011 cu privire la maltratarea Galinei Gonța (f.d.43-44 vol.I); copiile materialului contravențional pornit în baza art. art. 78 alin. (1), 354 Cod contravențional, și anume înștiințarea telefonică din 01 aprilie 2011 cu privire la maltratarea și deposedarea de bunuri a Galinei Gonța, explicația acestei și a martorilor inclusiv Maxim Bujac și rapoartele colaboratorilor de poliție cu ordonanța de pornire a cauzei contravenționale în baza art. art. 78 alin. (1), 354 Cod contravențional (f.d.45-73 vol.I); procesul-verbal de audiere a învinuitului Vitalie Rusu din 15 august 2011 (f.d.98-101 vol.I); procesul-verbal de cercetare a materialului (f.d.104-105, vol.I); procesul-verbal de verificare a declarațiilor părții vătămate Ruslan Pelțu din 21 decembrie 2011, cu planșa fotografică (f.d.125-129 vol.I); procesul-verbal de cercetare a locului faptei din 21 decembrie 2011, potrivit căruia a fost supus cercetării biroul de serviciu din incinta sectorului de poliție nr. 7 al CMP Bălți (f.d.130-133 vol.I); datele caracteristice ale lui Vitalie Rusu (f.d.137-141, vol.I), care nu sunt concludente și pertinente fiind apreciate selectiv și aceste probe nu pot fi puse la baza unei hotărâri de condamnare.*

Astfel, Colegiul penal reține că, prima instanță corect a apreciat critic declarațiile părții vătămate Ruslan Pelțu care sunt contrare în partea ce ține de maltratarea lui de către inculpatul Vitalie Rusu, or, primul în ședința de judecată nu a putut indica momentul aplicării loviturilor, mai mult, s-a arătat a fi în imposibilitate de a se expune asupra presupusei fapte infracționale săvârșită în privința sa, răspunzând doar la întrebările adresate de acuzatorul de stat.

La fel, prima instanță corect a stabilit că, în ședința de judecată nu a fost probat faptul că partea vătămată i-a comunicat inculpatului fraza „Nu mă bateți că sunt minor” cum a fost invocat de procuror, fiindcă, în ședința de judecată partea vătămată fiind audiată nu s-a expus și nici nu a ținut să specifice că s-a adresat astfel la inculpat.

Totodată, declarațiile părții vătămate Ruslan Pelțu sunt în contradicție cu declarațiile martorilor Elena Bujac, Maxim Bujac, Radu Jumiga în partea ce ține de timpul aflării lor în incinta sectorului de poliție, deoarece partea vătămată a declarat că s-a aflat în incinta sectorului de poliție în perimetrul orelor 14.00-19.00, iar martorii enunțați au declarat că, s-au aflat în decurs de o oră în sectorul de poliție, corect fiind reținut de prima instanță că, stabilirea perioadei de aflare a părții vătămate în incinta sectorului de poliție este un element indispensabil întru a determina existența sau nu, după caz, a faptei incriminate inculpatului.

Colegiul penal menționează că, martorii Eugenia Pelțu, Maxim Bujac, Elena Bujac, Ion Vacari, audiați în ședința de judecată a primei instanțe, au declarat că cunosc fapta ce i se incriminează lui Vitalie Rusu doar din cele relatate de partea vătămată, fără a cunoaște cu exactitate câte lovituri i-au fost aplicate părții vătămate, rezultând că martorii nu cunosc circumstanțele cauzei, mai mult, aceștia au declarat că sunt în relație de prietenie sau rudenie cu partea vătămată Ruslan Pelțu, circumstanțe ce denotă cu desăvârșire că ultimii sunt persoane direct interesate în examinarea cauzei, iar prima instanță corect a apreciat critic declarațiile acestora.

La fel, prima instanță corect a apreciat critic declarațiile martorilor Eugenia Pelțu, Maxim Bujac, Elena Bujac, Ion Vacari, Sergiu Ștefăneț, Radu Jumiga, Pavel Neagu, Adrian Boz, Elena Stamati, Aelita Ionița audiați în carul ședinței de judecată în prima instanță, fiindcă aceștia nu au fost nemijlocit prezenți la fața locului, în biroul inculpatului, respectiv nu au calitatea de martori oculari, or, la examinarea cauzelor de tortură se admit probele cu martorii oculari, cei care nemijlocit au luat cunoștință de cauză.

Colegiul penal lărgit respinge ca neîntemeiată constatarea instanței de apel referitor la faptul că, latura obiectivă a infracțiunii săvârșite de către inculpatul Vitalie Rusu s-a manifestat prin aplicarea violenței fizice și psihice asupra minorului Ruslan Pelțu, cauzându-i puternice suferințe de umilire fizică și psihică prin aplicarea loviturilor în partea feței și amenințarea plasării în celula penitenciarului, unde va fi abuzat sexual de către deținuți, or, prima instanță a menționat că, în ședința de judecată nu a fost negat de inculpat că partea vătămată Ruslan Pelțu s-a aflat în incinta sectorului de poliție nr. 7 al CMP Bălți, cu care a avut o discuție, mai mult, însăși inculpatul a afirmat că în unele momente se adresa cu tonuri mai ridicate către partea vătămată din considerent că ultima nu îi răspundea la întrebări, a recunoscut și faptul că i-a comunicat părții vătămate că dacă va avea în continuare un astfel de comportament, faptele nu i se vor finisa cu bine, declarații care nu au fost negate de partea vătămată, prima instanță atestând că un astfel de comportament manifestat de inculpat în coraport cu partea vătămată nu poate fi apreciat mai mult decât o simplă „brutalitate”, faptă care nu este suficient de gravă pentru a fi catalogată ca tortură.

În partea ce ține de influența psihică aplicată asupra părții vătămate, prima instanță la fel a considerat-o neprobată, fiindcă însăși Ruslan Pelțu în ședința de judecată a declarat că: amenințările ce parveneau în adresa sa din partea lui Vitalie Rusu cu privire la faptul că va fi trimis în închisoare nu erau credibile pentru el, mai mult partea vătămată a înțeles că astfel de fapte în privința sa nu pot fi aplicate.

Declarațiile părții vătămate prin sine denotă că presupusele amenințări psihice din partea inculpatului nu l-au putut influența.

Colegiul penal menționează că, prima instanță corect a reținut că, la anchetarea plângerilor de maltratare un element de bază este promptitudinea, întrucât promptitudinea este esențială, având în vedere caracterul perisabil al probelor, iar proba medicală pentru documentarea maltratării este în primul rând necesară prin examinarea promptă a persoanei de către un medic în scopul stabilirii urmelor maltratării.

În acest sens partea vătămată s-a adresat la 05 aprilie 2012, la medicul expert, iar în baza raportului de expertiză nr. 277 din 05 aprilie 2012 (f.d.17, vol.I), s-a stabilit că, la examinarea părții vătămate Ruslan Pelțu, de medicul expert nu au fost depistate vătămări corporale vizibile.

Reieșind din concluzia medicală, care reprezintă o probă materială desăvârșită la examinarea infracțiunii de tortură, prima instanță corect a atestat că partea vătămată nu a fost agresată fizic de inculpatul Vitalie Rusu în scopul obținerii de la ultimul mărturisiri sau informații, după cum a fost invocat în învinuire.

La acest segment, Colegiul penal reține ca eronată constatarea instanței de apel referitor la faptul că, lipsa urmelor aplicării violenței fizice, stabilită prin raportul de expertiză medico-legală, nu poate exclude existența faptei infracțiunii, atâta timp, cât probele verbale administrate pe caz, denotă contrariul, or, despre maltratarea sa Ruslav Pelțu a declarat de la bun început, pe parcursul urmăririi penale, în prima instanță și instanța de apel la prima ei examinare, fiind lipsă a temeiurilor de punere la îndoială a respectivelor declarații.

Instanța de recurs respinge ca neîntemeiată concluzia instanței de apel referitor la faptul că, audiat în calitate de învinuit Vitalie Rusu a confirmat presiunea psihică, exprimată prin amenințarea cu privațiune de libertate, aplicată în privința lui Ruslan Pelțu, inclusiv și în pretinsul scop de educare și prevenire a comportamentului infracțional, fiindcă aceste împrejurări exprimă durerea fizică și suferința psihică (batjocura, insulta și amenințarea), la care a fost supus minorul Ruslan Pelțu și care sunt elemente obligatorii a componenței infracțiunii de tortură.

În conexiunea celor relatate, Colegiul penal lărgit ține să menționeze că, potrivit construcției legislative, infracțiunea prevăzută de art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, este o componență materială, latura obiectivă fiind realizată din momentul producerii durerii sau suferinței puternice, fizice sau psihice asupra unui minor.

În sensul legii penale, infracțiunea prevăzută de art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, prin coroborare cu art. 17 Cod penal, se consideră una intenționată și se consideră săvârșită cu intenție dacă persoana care a săvârșit-o își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile, le-a dorit sau admitea, în mod conștient, survenirea acestor urmări, înțelegerea caracterului prejudiciabil al faptei și prevederea urmării ei constituie elementul intelectual al intenției, iar dorința sau admiterea în mod conștient a survenirii urmărilor prejudiciabile reprezintă elementul ei volitiv.

Procese psihice constitutive ale intenției trebuie să fie probate.

Intenția de a săvârși infracțiunea de tortură este o intenție calificată, întrucât presupune prezența unui scop special și a unui motiv special, motivul fiind bazat pe o formă de discriminare oricare ar fi ea.

Reprezentând o componență de infracțiune materială, aceasta se consideră

consumată din momentul survenirii urmărilor prejudiciabile care constau în durerea sau suferințele fizice sau psihice cauzate.

Gravitatea și intensitatea durerii trebuie determinată exact, reieșind din prezența sau absența unor factori obiectivi, cum ar fi durata, modul și metoda de executare, consecințele fizice și psihice.

Durerea sau suferința trebuie să fie puternică.

Fapta prejudiciabilă în cadrul infracțiunii de tortură se exprimă în aplicarea violenței. Tortura reprezintă o infracțiune violentă, adică aduce atingere obiectului apărării penale pe calea influențării fizice sau psihice asupra victimei, pentru a fi impusă să adopte comportamentul dezirabil făptuitorului.

În conjunctura infracțiunii de tortură, este puțin probabil ca influențarea asupra victimei să se concretizeze exclusiv în violența fizică sau exclusiv în violența psihică. Practic, oricare violență fizică este însoțită, fie și pentru un scurt timp de modificarea funcțiilor psihice, tot așa cum violența psihică implică modificări de ordin fiziologic.

Însă, în cazul infracțiunii de tortură nu este suficient să se fi provocat pur și simplu o durere sau suferință fizică ori psihică, legiuitorul cere ca această durere sau suferință să fie puternică.

Potrivit laturii subiective a componentei de infracțiune imputate lui Vitalie Rusu, aceasta se caracterizează prin intenție directă, adică subiectul infracțiunii urmează să-și dea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunii sale, să prevadă urmările ei prejudiciabile, să le dorească în mod conștient sau să admită în mod conștient survenirea acestor urmări.

În cazul în care persoana nu a avut intenția de a maltrata sau aplica violența în privința părții vătămate și nu i-a aplicat violența în scopul obținerii de mărturisiri, el nu poate duce răspunderea pentru aplicarea violenței fizice și psihice în scopul obținerii de informație și mărturisiri.

În acest context, instanța de recurs, reține ca nefondată concluzia instanței de apel potrivit căreia, acțiunile întreprinse de către inculpat într-un spațiu închis, nu puteau fi auzite de către alte persoane, ce se aflau în incinta sectorului de poliție, mai mult, că fiind conștient de ilegalitatea respectivelor acțiuni, acesta nu ar fi admis efectuarea lor în public, or aceasta reprezintă o presupunere a instanței de apel, fapt ce vine în contradicție cu art. 8 Cod de procedură penală.

Din acest punct de vedere, prima instanță a reținut și jurisprudența CEDO, care a considerat că termenul „puternic” ca și trăsătura de minimum de gravitate, la care se face trimitere pentru aplicarea art. 3 „Interzicerea torturii”, sunt relative prin esența lor. Pentru a preciza acel prag minim de gravitate necesar a fi depășit pentru a califica fapta ca tortură, trebuie luat în considerație ansamblul circumstanțelor în care s-a aflat victima: durata și efectele fizice și psihice ale tratamentului aplicat victimei; sexul; vârsta; starea sănătății etc.

Astfel, potrivit art. 8 alin. (3) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, în condițiile prezentului cod, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Așadar, prima instanță, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, verificând complet și obiectiv probele administrate la dosar, sub

aspectul pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, just a ajuns la concluzia despre achitarea lui Vitalie Rusu de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În acest context, decizia instanței de apel privind condamnarea lui Vitalie Rusu în baza art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, urmează a fi casată, ca fiind ilegală și neîntemeiată, cu menținerea sentinței primei instanțe, care este legală, motiv pentru care se apreciază că apelul procurorului a fost greșit admis.

Astfel, recursul declarat de inculpatul Vitalie Rusu este întemeiat și urmează a fi admis, cu casarea deciziei instanței de apel și menținerea sentinței primei instanțe.

10. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. a) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Se admite recursul ordinar declarat de inculpat, se casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 25 noiembrie 2015, cu menținerea sentinței Judecătoriei Bălți din 27 iunie 2012, prin care *Rusu Vitalie Anatolie* a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute art. 309¹ alin. (3) lit. a) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 iulie 2016.

Președinte

Petru Moraru

Judecătorii

Nadejda Toma

Ion Guzun

Iurie Bejenaru

Nicolae Craiu